

държани от неговото милосърдие и правосъдие, сж докарали движение съ всичкото съвършенство, распространили сж живота съ всичкото му богатство и пазѣтъ реда съ всичката му гармония въ необятното пространство. Макаръ чловѣкъ да е и най-съвършенно създание, той е приелъ въсхитителний даръ за мислянето, прекрасната особеностъ за свободата и божественното чувство за справедливотѣта. При все това, той е длъженъ само да са ползува отъ тѣзи закони а не и да ги измѣнява. Като същество разумно и справедливо, той е длъженъ да познава тѣзи закони, длъженъ е да имъ са подчинява. Той е свободенъ, ако са поотклони отъ тѣхъ, той ще бѣде наказанъ, каквито и да били законитѣ физически или нравствени. Здравѣто или болестѣта, добруването и злочестината сж вързани о погълммото или по-малкото внимание къмъ тѣзи закони.

Франклинъ разбра това. Той зе да са напѣва за чловѣческо съвършенство. « Желалъ бихъ, казва той, да живѣѣхъ тѣѣ що да не направѣхъ никаква погрѣшка и да поправѣхъ тѣзи въ които сж ма увлѣкли природната наклонность, привычката или обществото ». Но най-твърдитѣ рѣшения не могатъ да надвиѣтъ изведнѣждъ наклонноститѣ и привычкитѣ. Франклинъ познаваше че е потребно да побѣдява себе си малко-по-малко и да са усѣвършенствува съ разумность. Нему са струваше че нравствениий методъ е тѣѣ сжщо необходимъ за добродѣтелѣта какѣто умствениий методъ е потребенъ за науката. Той са отнесе до този